

[Oluf Pedersen.]

Vi mener ikke, at denne bør være karrig, og har da ogsaa stemt for Socialreformen, og jeg erklærede under nævnte Debat, at den vilde vi ikke være med til at forringe. Dette har da ogsaa hele Udvalget været enigt med os i og givet stærkt Udtryk for i sin Betænkning. Men nægtes kan det ikke, at der altid vil være Mulighed for Misbrug, til Skade for vort fælles Samfund, men først og fremmest for Misbrugernes egne Kammerater. Derfor er det et urimeligt og grundløst Angreb, der fra visse Sider rettes mod Udvalgets Arbejde, thi det har gjort sit bedste paa et meget vanskeligt Omraade. Men vi maa jo nu vente, at alle de, der har talt om Forringelser, paaviser, hvori disse bestaar; jeg skal da være rede til rent sagligt at drøfte alle de Ønsker, der fremsættes om Ændringer i de foreliggende Forslag til Ændring i den sociale Lovgivning, men ikke til at slette eller lempe de Bestemmelser, der sætter ind mod paa-viselige eller mulige Misbrug.

Den højtærede Arbejdsminister sagde ved Fremsættelsen, at Udvalgets Formaal havde været at faa en klarere Lovgivning og at modvirke uforsvarlig og uforstandig Anvendelse af indtjente Midler, men ikke at nedsætte de Ydelser, der tilflyder den ubemidlede og trængende Del af Befolkningen — og heri er vi altsaa enige. Men nægtes skal det ikke, at jeg var pinlig overrasket over, at Ministeren efter at have sagt, at den foreslaaede Lovgivning satte ind mod Misbrug, tilføjede, at han ikke havde sit Hjerte med. Jeg vilde forstaa, om Ministeren ikke havde sit Hjerte med i alle de Ændringer, han har foreslaaet, thi saa vilde jeg for saa vidt have været enig med ham; men selve Forslaget er jo enigt tiltraadt i Udvalgets Betænkning, som svarer til det foreliggende Lovforslag, og der kan da ogsaa være Grund til for os, der stemte for Socialreformen, at understrege Ændringernes forholdsvis meget ringe Omfang. I Forhold til den fremsatte Kritik har Kritikerne opnaaet et lille Resultat og i Hovedsagen godkendt Steinckes store Indsats, som vi maa regne med vil blive staaende som et Størværk, der nu har faaet almindelig Anerkendelse. Der er Grund til at understrege, at Aldersrente, Sygeforsorg og Invalideforsørgelse slet ikke er rørt, ja, at Ønske herom end ikke er fremsat.

Stort set vedrører alle de foreslaaede Ændringer Arbejdsløsheden. Her ligger det saadan, at man paa den ene Side bør yde al mulig Hjælp, man bør ikke være mere karrig end nødvendigt; men det er des-

være saadan, at Hjælpen her kan misbruges, og man kan ikke paa Forhaand gaa ud fra, at Arbejderne er meget bedre end andre Borgere. Den Hjælp, der ydes til Beskæftigelse, har tilmed ikke været ringe, og kan Staten medvirke til Arbejde paa længere Sigt, f. Eks. gennem Udstykning, bør dette fortsætte. Ved en saadan Hjælp er der ikke den Mulighed for Misbrug, som der er og nødvendigvis maa være, naar det gælder Arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg tror ikke, at det offentlige ved Ændringernes Gennemførelse vil spare store Beløb, men blot at Beløbene i højere Grad vil komme de virkelig trængende til gode, og at betegne Forslagene som et knusende Angreb paa Arbejderbefolkningen er en fuldkommen Misforstaaelse. Forudsætningen for vor Tilslutning er i alt Fald den, at det skulde være muligt at opnaa almindelig Tilslutning til Forslaget, ogsaa blandt Arbejderne; opnaas der ikke en saadan almindelig Tilslutning, er Baggrunden for Arbejdet slaaet i Stykker. Men jeg regner med, at i det Udvalg, der nu bliver nedsat, vil man møde alle Kritikernes Argumenter, og hvis det viser sig, at der paa et eller andet Omraade er Hold i Kritikken, vil jeg i hvert Fald gerne medvirke til en ændret Affattelse, idet jeg understreger, at der ikke fra nogen Side har været Ønske om at gaa til egentlige Forringelser. Naar man samtidig i forskellige Resolutioner angriber Regeringens almindelige Politik og endda betegner den som reaktionær, er det jo urigtigt.

Det er rigtigt, at Krigen gaar mest ud over de fattige, saadan virker nu engang Krig og al anden Djævelskab, men Regeringen har søgt at bøde derpaa. At man har bødte for lidt og desværre afvist alle mere dybtgaaende Reforme, kan næppe bestrides, men Vilje til at hjælpe har der været, det vil allerede fremgaa af de meget store Beløb, der er anvendt til Beskæftigelse, Beløb, som ogsaa har mindsket Trangen til Kommunehjælp og Arbejdsløshedsunderstøttelse med mange Millioner, og det er dog ikke uden Interesse for Arbejderne, at dette er sket; de har derved tjent betydelig større Beløb, end de vilde have faaet i Understøttelse. Men der skal selvfølgelig sættes endnu stærkere ind, om muligt med bedre og billigere Midler for Staten. Der maa øves Retfærdighed, og jeg vil meget beklage, om Arbejderne betragtede Understøttelse som det væsentlige. Den Tendens, der ligger i de Henvendelser, vi har faaet, forekommer mig at være meget mistrøstig, fordi der i disse Henvendelser fra Fagorganisationernes Generalforsamling o. s. v. mangler Forstaa-